

ХРАБРОСТ ДА СЕ ОДАЗОВЕШ СОПСТВЕНОЈ ДУШИ

● **Наслушала сам се реченице: „Бајке не постоје”. Зато сам одлучила да изградим своје. Данас живим све оне које пожелим. Не припадам системима, програмима, корпорацијама, политици... Припадам себи**

А уторка романа „Маслачак ношен ветром” Маја Ву, (Маја Ву) рођена Сомборка коју је пут одвео у Немачку, први пут након пет година ће пред сомборском публиком одржати промоцију свог новог романа „Пут у средиште душе”. Будући да је то једина промоција у Србији пожелели смо да нам открије разлог за то, али и нешто више о областима у којима је поред писања ангажована.

● **Сомборске новине: Роман „Пут у средиште душе” ћете представити само у Сомбору. Зашто?**

- Прво представљање романа „Пут у средиште душе” биће у Сомбору 22. новембра, у 18 часова у Мађарској грађанској касини. У плану су разна културно-уметничка дешавања у Мајнцу, Висбадену, Лисабону итд. Тамо ће роман бити представљен на нешто другачији начин. То су вечери у којима полемисамо, читамо, уживамо у извођењу оперских певача и сликарским делима. Међутим, једина промоција биће у Сомбору. Зашто? Зато што су сви градови слични, само је један Сомбор.

● **СН: О чему се ради у роману, колико Вам је времена било потребно да га напишете, како сте дошли на идеју за писање и да ли је то нешто ново за читаоце?**

- Роман је прича о љубави. Прича о сомборској породици која крије тајне прекривене прашином времена, о истини која ослобађа и спознајама које нам свима кад-тад у животу предстоје. Настао је као потреба да дуго обећавани наставак мог првог романа „Маслачак ношен ветром” напишем и

представим својој публици. Повезује прошлост и будућност, а мој рецензент је можда најбоље у неколико речи дао наговештај шта то читаоци могу очекивати. Књига је као и Маја - модерна, узбудљива, своја, пуна страсти и слободе, без длаке на језику. Одвешће вас зачас као у најбољем трилеру у Сомбор, Италију, Лисабон, на егзотична грчка острва и у Београд 2039. Роман сам почињала неколико пута и сваки пут би најважније исклизнуло па је често бивао одлаган за неко друго вре-

Роман „Пут у средиште душе” М. ВУ

ме. Друго време се десило у Сомбору, лега 2017. године када су ми преминули бака и деда. Роман је посвећен њима, Милени и Тоши. Овако нешто до сада нисам написала и верујем да ће моји суграђани сваким делом своје душе уживати не испуштајући га до последње стране.

● **СН: Колико заиста храбрости треба да се одазовеш сопственој души?**

- Много. Толико да испуни сваку празнину до краја света.

● **СН: Откуда страст према писању?**

- Писање се роди у теби пре него што ти сам постанеш свестан истог. Моји родитељи кажу да сам још као дете жврљала где год сам стигла и скоро свака књига у кућној библиотеци има неки мој потпис и траг. Верујем да је писање одраз у огледалу. Ја се кроз писање огледам и не презам од понирања у највеће дубине.

● **СН: Како бирате теме и колико су приче аутобиографске?**

- Теме бирају мене. Волим да послушајем, истражујем и самим тим теме искачу непозване. Крећем се на различитим местима, упознајем и запакам људе из свих животних димензија, а њихове приче или делови истих најчешће су инспирација за многе моје текстове. Свака прича која настане у нашој души носи и траг аутобиографског, тако да је одговор – да. Увек оставим и неки свој траг између редова.

● **СН: Рекли сте да живите живот из снова. На који начин сте то постигли?**

- Ако нешто довољно снажно желимо, наћи ћемо начин и умети препознати праве знакове који ће нам помоћи да исто и остваримо. Људи су често заслепљени програмима у којима живе и који су им наметнути од стране система. Да ли је боље радити за остварење туђих снова или својих? Наслушала сам се реченице: „Бајке не постоје”. Зато сам одлучила да изградим своје. Данас живим све оне које пожелим. Не припадам системима, програмима, корпорацијама, политици... Припадам себи.

● **СН: Упоредите живот у Србији и Немачкој.**

Када сте отишли и да ли бисте се вратили? Да ли Вам је пресељење помогло у професионалном погледу и ако јесте како?

- Након пет година живота, студирања и интеграције у Немачкој, не постоји поређење. Обе земље у мом срцу постоје одвојено. Србија је за мене мирис душе, мирис трагова мог детињства и утабаних стаза које и да зажмури срце само следи до Сомбора. Сомбор је породица. Немачка је земља избора. Можеш одабрати да као већина наших људи журиш новац и радиш за неко боље сутра у домовини или да одлучиш да живиш и пустиш корење где јеси. Ја живим. Одабрала сам да учим, упознајем нову културу и истражујем. Не бих се враћала на прве две године које су биле јако тешке у сваком смислу, али бих нагласила да су ме управо оне научиле много чему о себи самој и да је све могуће уколико си спреман да прихватиш људе онакве какви јесу, да учиш нове ствари, да пустиш оно што је остало иза тебе и да не упоређујеш. Што се професионалне стране тиче, моја интересовања су у Немачкој добила јасан смер и свима бих пожелела да искусе могућност избора надоградње знања. Одговор је – да. Немачка ми је отворила врата, дала ми могућност да све своје идеје претворим у реалност. Од креативних радионица, семинара, културних дешавања у мом атељеу, до изучавања психологије и техника алтернативне кинеске медицине. Да ли бих се вратила у Сомбор? Ја из њега никад нисам ни отишла.

● **СН: По образовању сте терапеут. Када сте почели да се интересуете за психологију, за које правце посебно и на који начин помажете клијентима. Опишите активности у којима сте ангажовани (блог, тренинзи, семинари, курсеви)?**

Писање се родило где и ја - у Сомбору

- Немачка је земља која ме је навела да још интензивније радим на себи и донесем одлуку да се школујем за саветника из области психотерапије. Оно што највише волим – писање, открила сам из новог угла у свету психологије. Правац арт терапије и терапијског писања су најбоље резонovali са мојим поимањем откључавања душе па сам их имплементирала у приватну праксу и своје курсеве. Данас постоји неколико програма које водим како у свом атељеу, тако и онлине не бих ли их приближила и нашим људима. Радо организујем радионице писања „Пером до душе”, семинаре „Express yourself creatively”, а на мојој службеној страници постоји платформа са учионицама у којима се огледамо, послушајемо свет око себе и у себи, откривамо чега се плашимо, чему смо учени а не користи нам, шта нам заклања видик до могућности и лакоће живљења, радимо на јачању самопоуздања, постављамо циљеве и бацамо се у акцију до остварења истих. Полазници мојих радионица

су људи који након истих одлуче да направе велики искорак у животу, свој хоби претворе у посао, напусте калупе у које их је неко укалупио или одлуче да се едукују даље и раде на себи. Најчешће су то жене које оснажене настављају даље спремне да оставе траг у животу. Од 2020. године ми је у плану да радионице донесем и у Србију, пре свега у Сомбор. Што се тиче блога, он излази сваке недеље у 7.05 часова и прича приче из живота. Ту су и тренинзи које сваког месеца одржавамо уживо за чланове моје странице. Они су интерактивни и броје неколико стотина чланова, међу којима има доста Сомборца што ме много радује.

● **СН: Негујете став да не постоје проблеми већ само неоткривене сврхе. Како помажете полазницима радионица да их открију?**

- Проблеми не постоје. Мисли које креирамо стварају емоције, емоције проблема који расту што им више пажње посвећујемо. Кључеви за све одговоре налазе се у нама самим. Да ли смо спремни да их откључамо или више волимо да седимо у тами?

● **СН: Који су Ваши савети за срећан и испуњен живот?**

- Љубав си – када једном научимо да волимо себе, видећемо љубав у свету око себе. Када научимо да прихватамо људе онаквима какви они јесу, без потребе да их мењамо, научићемо да свако има своју сврху у овом животу. Ми смо сви одраз једни другима у огледалу.

Н. К.

РЕЧ, ДВЕ О АУТОРКИ

Маја Ву (Бјелић), читаоцима знана по истоименом блогу из ког је настала њена прва књига „Маслачак ношен ветром”, рођена је у Сомбору, 7. маја 1981. године. Од 2014. године живи и пише у Немачкој. Учествовала је на бројним конкурсима и објављивала приче за домаће часописе. Водила је магазин/интернет портал, где је окупила младе, талентоване људе из света културе, како би створили нешто другачије и ново. За себе каже да је путница, пецарош, посматрач, библиофилија, неспутана душа, оснивач „Анима куће” и Сомборка. Поред „Маслачак ношен ветром” написала је и „Looking for a Job in Germany”, (водич за тражење посла у Немачкој), „А шта кад звери шапућу”, „Анима healing guide”, (водич за лечење душе), „Анима healing дневник - радионица неспутаног знања”, „Једном кад опет будемо пецали” и „Испричај ми причу”.

Пријатељи атељеа у коме се огледа душа